

In memoriam Erna Aarsen

Het was in 1990 toen tijdens een demonstratie rolstoeldansen in het Roosevelthuis in Doorn een enthousiaste, vrolijke, jeugdige rolstoelgebruiker uit Haarlem naar ons toekwam.

Dat was Erna Aarsen. Niet lang daarna was ze een deelnemer van de rolstoeldansgroep in Amstelveen. Jarenlang was Erna actief tijdens de lessen, bij demonstraties, in het formationteam en op wedstrijden, waar zij veel medailles behaalde. En viel er iets te organiseren? Dan waren we bij Erna aan het goede adres.

Een sterk staaltje van dat organisatietalent hebben we in haar laatste weken weer mogen ervaren...

Bij grote en kleine evenementen konden we altijd op Erna rekenen voor een veelheid aan taken. Telcommissie, examensecretariaat of een allereerste website. Een reis naar Neubrandenburg met het hele team, de voorbereiding en uitvoering van wereldkampioenschappen: ze was van alle markten thuis.

En als Erna iets op zich nam, dan wist je zeker dat het perfect voor elkaar kwam en vaak nog beter dan je zelf had bedacht. En dit deed Erna niet alleen voor het rolstoeldansen maar voor tal van organisaties.

In 1992 kwam de eerste hulphond, Boris! Oh, wat was ik trots als ik Boris even mocht uitlaten.... Onze vriendschap groeide en het uitlaten van Boris breidde zich uit. Hij logeerde bij mij tijdens vele ziekenhuisopnames en na zijn pensionering woonde Boris en later Flip ook bij mij.

Erna en ik brachten samen zowel Boris als Flip naar de dierenarts toen hun leven ten einde liep. Wij dachten daar hetzelfde over: hoe verdrietig het ook was om afscheid te nemen, we wilden de honden niet langer laten lijden dan nodig. Zoiets scheidt wel een band.

Via de contacten met Hulphond kwamen we ook aan onze eigen huishond Amy: in Erna's woorden: 'ons kleine meisje met een rugzakje'.

Met haar hulphonden Boris, Flip, Nanoe, Kaiko en Borre gaf ze ontelbaar veel demonstraties en gastlessen en verzorgde in haar omgeving de 'hondenhokjes' om geld in te zamelen. Zo maakte ze voortdurend reclame voor Hulphond en haalde ze veel donaties op. Dit heeft u zojuist allemaal gehoord.

In memoriam Erna Aarsen

Urenlang liepen we met onze honden en ik raakte steeds meer geïnteresseerd in hondengedrag. Ik ging zelfs cursussen op dit gebied volgen en zelf training geven, een ontwikkeling waar ik Erna dankbaar voor ben. De hulphondenlesjes in Driehuis en Velsen waren daar een vrolijk en gezellig gevolg van.

Wij deelden vaak de zorgen om haar hoogbejaarde ouders en mijn hoogbejaarde moeder. En Erna was degene die mijn moeder belde of haar opzocht, als ik langere tijd afwezig was.

Al jaren zagen we allemaal dat Erna's gezondheid steeds verder achteruit ging. Twee vriendengroepen tegelijk bedachten dat Erna voor al haar vrijwilligerswerk wel een lintje verdiende, voordat het te laat zou zijn. De gemeente Haarlem bracht de twee aanvragers met elkaar in verbinding en de aanvraag werd positief beoordeeld.

Maar ja, zou Erna 27 april 2021 wel halen? We verzonnen 'een list' en organiseerden dat Erna op 2^e Kerstdag bij haar zus Joke ging koffiedrinken en dat wij daar allemaal (online uiteraard, want het was Coronatijd) aanwezig zouden zijn. Via het leggen van een puzzel ontdekte Erna wat er gaande was.

Erna haalde de uitreiking in april en genoot enorm van deze dag en van het feit dat zij was onderscheiden. Overigens hadden Erna en Boris jaren eerder een belangrijke rol toen ikzelf geridderd werd.

Maar... we zagen het allemaal.... Het ging slechter en slechter en de laatste maanden werden de signalen duidelijker. Tijdens een wandeling in de duinen vertelde Erna dat ze graag wilde dat ik spreker zou zijn op haar uitvaart. En hier sta ik dan, want zo'n verzoek kon en wilde ik uiteraard niet weigeren.

We zouden 'ooit' eens samen naar Texel en het kwam er steeds niet van. Maar nu prikten we een datum en ondanks het slechte weer hadden we een geweldige tijd, al was het maar kort. Tijdens onze avondwandeling, toen we nog een extra rondje liepen, werden we getrakteerd op een prachtig 'gouden uur'. Echt een geschenk!

We maakten foto's en Erna zei: Deze kan nog wel eens van pas komen!'. Maar het was niet de bedoeling dat de foto nog geen drie weken later –

In memoriam Erna Aarsen

en op verzoek van Erna - al gebruikt zou worden. Erna wilde zo graag nog een stukje voorjaar en zomer meemaken.

Nog geen week na ons reisje heeft Erna moeten besluiten dat het niet verder meer ging. In die week keek ik online een herdenkingsdienst van een studiegenoot van mij. Het gedicht *Voetstappen in het zand* trof me enorm hoewel ik heel anders tegen geloven aan kijk dan Erna deed. Ik sprak daar nog met Erna over: onze liefde voor strand en zee, de voetstappen....

Het gedicht is als volgt:

Ik droomde eens en zie
ik liep aan 't strand bij lage tij.
Ik was daar niet alleen,
want ook de Heer liep aan mijn zij.

We liepen samen het leven door,
en lieten in het zand,
een spoor van stappen; twee aan twee,
de Heer liep aan mijn hand.

Ik stopte en keek achter mij,
en zag mijn levensloop,
in tijden van geluk en vreugde,
van diepe smart en hoop.

Maar als ik het spoor goed bekeek,
zag ik langs heel de baan,
daar waar het juist het moeilijkst was,
maar één paar stappen staan.

Ik zei toen "Heer waarom dan toch?
Juist toen ik U nodig had,
juist toen ik zelf geen uitkomst zag,
op het zwaarste deel van mijn pad..."

De Heer keek toen vol liefde mij aan,
en antwoordde op mijn vragen;
"Mijn lieve kind, toen het moeilijk was,
toen heb ik jou gedragen..."

In memoriam Erna Aarsen

Later drong tot me door waarom het gedicht zo 'binnenkwam'. In mijn vriendschap met Erna had ik het gevoel dat zij mij heeft gedragen in moeilijke tijden. Ik denk dat velen van u dat wel zullen herkennen: ondanks al haar eigen zorgen was Erna altijd belangstellend en zorgzaam naar de ander!

De talloze kaartjes die ze stuurde bij allerlei gelegenheden of 'zomaar'... Dat maakte haar tot zo'n bijzonder persoon. En ook in haar laatste dagen ging er nog steeds zorg uit naar anderen, lette ze er op dat iedereen het volhield en nam ze afscheid van Borre, omdat het beter was voor hem.

Na ons laatste kostbare uurtje samen in het hospice, nu twee weken geleden, stuurde ik haar na thuiskomst een appje: 'Nu heb je me alweer gedragen, hoe doe je dat toch....'.

Zo zullen we Erna herinneren, als een dierbare en trouwe vriendin, die ondanks haar steeds toenemende beperkingen enorm veel gedaan heeft voor mensen om haar heen en voor talloze organisaties.

En zo hebben we haar laten gaan: alles tot in de puntjes voorbereid en georganiseerd, de regie houdend tot op het einde.

Lieve Erna, heel veel mensen zullen jou in hun hart blijven meedragen en blij zijn jou ooit ontmoet te hebben. Maar wat zullen we je missen...

Lieve Erna, zo'n vriendschap als met jou zal ik niet meer vinden en ik ben heel dankbaar voor de afgelopen 33 jaar.

Ik mis je, ik mis je heel erg, ik wil je van alles vertellen of dingen vragen, zoals we dat al die jaren deden. En met wie moet ik nu Jan van Haasteren puzzels ruilen? Maar tegelijkertijd ben ik ook blij dat je nu verlost bent van pijn en beperkingen.

Lieve Erna, dank je wel en rust zacht.

Ondine de Hullu